

Sygn. akt II CSK 561/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa H.N.
przeciwko B. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód wnosił o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 974 904,91 zł z ustawowymi odsetkami tytułem rozliczenia umowy o roboty budowlane wykonane przez pozwaną.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Ł. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 14.166,97 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 23 grudnia 2008 r. i oddalił powództwo w pozostałej części.

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2016 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda.

Sądy stwierdziły, że powodowi nie przysługuje roszczenie o kary umowne, bowiem wierzytelność z tego tytułu została już potrącona z wierzytelnością pozwanej z tytułu należnego jej wynagrodzenia. Za nieuzasadnione uznały również roszczenie o zapłatę za zużycie przez pozwaną energii elektrycznej, gazu i wody, bowiem umowa stron nie nakładała na pozwaną takiego obowiązku, jak również brak ku temu ustawowych podstaw. Także roszczenie o zwrot wartości zakupionych przez powoda materiałów do wykonania basenu nie było, zdaniem Sądów, uzasadnione, bowiem pozwana wielokrotnie wzywała powoda do odbioru tych materiałów i skoro nie skorzystał on z tej możliwości, nie może żądać za nie równowartości pieniężnej. Natomiast roszczenie powoda związane z wystąpieniem wad w wykonawstwie robót podjętych przez pozwanego Sądy uznały za uzasadnione jedynie w części, co skutkowało zasądzeniem z tego tytułu kwoty 14.166,97 zł, wyliczonej przez biegłych, jako koszt usunięcia stwierdzonych usterek.

W skardze kasacyjnej powód jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W ocenie skarżącego w sprawie występują istotne zagadnienia prawne sformułowane jako pytania:

„1. Czy składając wniosek o rozpoznanie przez Sąd II instancji w trybie art. 380 k.p.c. postanowienia dowodowego o oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego wydanego przez Sąd I instancji, skarżący może opierać się wyłącznie na zarzutach, które nie były przedmiotem rozważań Sądu I instancji?

1. Czy przesłanką przeprowadzenia dowodu z opinii instytutu naukowego (art. 290 k.p.c.) może być sprzeczność w opinii biegłego sporządzonej w toku postępowania cywilnego z opinią innego biegłego sporządzoną na potrzeby postępowania karnego?

2. Czy dla złożenia oświadczenia woli przez osobę prawną wymagane jest jednoznaczne oznaczenie w jakim charakterze składny jest podpis przez osobę fizyczną wchodzącą w skład jej organów?

3. Czy sporządzenie notatki podsumowującej stanowiska stron zaprezentowane w toku spotkania stanowi zmianę umowy dla której wymagane jest zachowanie formy pisemnej pod rygorem nieważności?

4. Czy wynagrodzenie ryczałtowe o którym mowa w art. 632 § 1 k.c. zastosowanym *per analogiam* do umowy o roboty budowlane może zostać zmienione na kosztorysowe w ten sposób że inwestor podpisze listę wykonanych prac?

5. Kto powinien ponieść koszty mediów wynikających z realizacji remontu oraz zamieszkiwania pracowników wykonawcy na obiekcie przy uzgodnionym wynagrodzeniu ryczałtowym dla wykonawcy?

6. Czy związanie Sądu wyrokiem wydanym w innej sprawie (art. 365 § 1 k.p.c.) dotyczącym zapłaty wynagrodzenia za wykonane prace budowlane oznacza, że prace to zostały wykonane w sposób należyty?

7. Czy inwestorowi z którym wykonawca nie rozliczył powierzonych mu materiałów przysługuje roszczenie o odszkodowanie czy wyłącznie o ich wydanie?"

Zdaniem skarżącego w sprawie istnieje także potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie: czy dopuszczenie dowodu z urzędu w trybie art. 232 zd. 2 k.p.c. może być uzasadnione sprzecznością oceny roli jaką ta osoba trzecia odgrywała w toku ustaleń dokonywanych przez strony?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., powinien w pogłębionym wywodzie prawnym przedstawić występujące w sprawie zagadnienie prawne przez jego odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania dotyczącego określonego problemu prawnego, wskazać przepis prawa, na tle którego powstało, przedstawić kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie zagadnienie to wywołuje oraz wykazać, że mają one tak poważny charakter, iż konieczne jest zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także rozwoju judykatury. W razie

powołania się na potrzebę wykładni przepisu prawa, skarżący powinien wskazać przepis wymagający wykładni, określić jej konieczny zakres, przedstawić w pogłębionym wywodzie prawnym wątpliwości interpretacyjne jakie przepis ten budzi i wykazać, że mają one poważny charakter wymagający zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy w celu ujednolicenia orzecznictwa sądowego lub przedstawić rozbieżne orzeczenia sądowe powstałe w wyniku dokonania różnej wykładni określonego przepisu prawa, dokonać ich analizy i określić na czym polegają rozbieżności w wykładni (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07, z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08 i z dnia 12 grudnia 2008 r. II PK 220/08, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, że w sprawie występują tak rozumiane istotne zagadnienia prawne lub potrzeba wykładni przepisów prawa.

Nie przedstawił bowiem pogłębionego wyводу prawnego wskazującego na istnienie kontrowersji powstałych na tle przedstawionych zagadnień, jak również nie wykazał ich poważnego, istotnego i uniwersalnego charakteru oraz konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Przedstawione zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi, lecz w istocie pytaniami o trafność stanowiska Sądu Apelacyjnego zajętego we wskazanych kwestiach w związku z rozstrzygnięciem sprawy i polemiką z tym stanowiskiem, co niewątpliwie nie stanowi zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżący nie przeprowadził także analizy prawnej orzeczeń sądowych mających wykazywać rozbieżności w orzecznictwie ani zawartej w nich wykładni przepisów, nie przedstawił zarzucanych sprzeczności, ich zakresu i rodzaju. Nie wskazał, na czym, jego zdaniem, rozbieżności te polegają, jaki jest ich zakres i jakie znaczenie dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy mogłoby mieć ewentualne zajęcie stanowiska przez Sąd Najwyższy w powyższej kwestii. Nie jest wystarczające samo stwierdzenie, że w orzecznictwie występuje różnorodna wykładnia art. 232 zd. 2 k.p.c.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując

też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw